

PÁD DO TEMNA.

Koniec Predpotopnej doby naozaj znamenal pád do obdobia temna, pretrvávajúceho dodnes. Priaznivé energetické a astrálne podmienky, ktoré dokázali rýchle obnoviť deštrukciu Antického sveta potreboval páchatel' tejto skazy asi nadobro odstrániť. **Predpotopná doba totiž obnovila progres osvietenstva až nečakane rýchlo.**

Tentoraz už mali aktéri temna jasné, v čom spočíva sila vyššieho kolektívneho vedomia, čo ho vytvára a čo udržiava pri sile. Vedeli, že je to energia matky Gaie, vedeli čo je hustota energetického poľa, čo sú zdroje a aktivátory vibrácií. Tušili prečo do týchto podmienok tak hravo vstupoval prídavný program Stvoriteľa, kaziaci projekt príživníctva a nehumánosti, čo im vôbec nehralo do karát.

Inváziou bolo potrebné zopakovať klasický scenár známy z minulosti, ktorý spočíval v tom, že keď spoločnosť dosiahla takú úroveň vyspelosti, že hrozilo úplné eliminovanie invázií a temných síl a zničenie ich charakterových črt, bolo nevyhnutné takúto osvietenú spoločnosť, akou bola iste aj Predpotopná, znovu natvrdo zlikvidovať. **Jednoducho zase potrebovali globálny reset.**

Dajme tomu Egypt a Etruská civilizácia sa ešte dala zničiť zavedením a využitím finančných hier, falošných právnych kľúčiek, dlhových pascí a potom takúto spoločnosť bolo možné ovládnuť a paraziticky vycuciavať až do doby, **kým bolo z nej čo brať. (V popise dejín je to naopak...)**

Všeobecne obdobia temna vždy prekypeli, keď sa vyčerpali zdroje, keď si spoločnosť vedená inváziou začala zúfať a ľudia zatlačaní do kúta začali vnímať absolútnu **neschopnosť invázneho systému zabezpečiť ani vlastnú reprodukciu rozvoja.** Tento ich pocit beznádeje, známy aj z terajšieho obdobia, vládnuca chunta premietala do represíí, násilia, trestania a fyzického vybíjania svetlých síl.

Vinu samozrejme niesli za tento stav vždy bežní ľudia. Tak, ako aj dnes. Ekologickú a finančnú katastrofu vraj vždy spôsobili otroci a musia byť za to potrestaní. To je základný znak temna a je aj dnes a vždy bude, ak si s tým konečne neurobíme poriadok.

Aj keď nemôžeme ani trochu veriť prezentovaným historickým faktom, môžeme si byť istí tým, že **osvietenské hnutie**, ktoré v našom kontexte predstavovalo napríklad **husitské hnutie**, bolo vyvrcholením nevôle obyvateľov a doviedlo stredovekú spoločnosť k zvrhnutiu temných síl.

Preto práve toto osvietenské obdobie bolo pri falšovaní dejín použité, ako prechodový dejinný zlom, ktorý bol zo stredoveku falošne naviazaný na osvietenské obdobie vzniklé takmer ihneď po zámernom zničení Antickej civilizácie.

Stredoveké osvietenstvo totiž v skutočnosti zvíťazilo, prevzalo opraty riadenia sveta a cez tajenú Tartársku periódu (správne Tart Árijskú, preto vynikol názov Tartária) prešlo až do Antickej, nesmierne vyspelej spoločnosti. Preto práve týchto vyše 1000 svetlých rokov civilizácie bolo potrebné v dejinách preskočiť. Dúfam, že to už každý dostatočne vníma a chápe. A preto boli aktivity na zničenie a prekrútenie všetkých dejinných stôp a kultúrnych dôkazov tohto obdobia tak intenzívne. Árijská osvietenská únia sa samozrejme skladala z mnohých častí, ako napríklad Tart Ária, Hyper Borea, Tramt Ária, Bulg Ária, Ári Zona a podobne na celom svete.

Jeziuitské rozprávky nám utrhlí dejinný sled tesne pred porážkou Svätej Rímskej Ríše, dejateľov osvietenstva, obzvlášť spomínaných husitov rituálne historicky popravili, zahmlili, opľuli, skreslili, sprivatizovali, teda tak, ako sa to robilo z ich strany vždy.

Dejiny mali podľa plánov pokračovať v období poantickej kataklizmy, opäť v štýle kontinuálnej vlády cirkvi. Nestalo sa. Preto vznikol ten pokus o reparát v 18. storočí, ktorý viedol k **násilnému odstráneniu aj Predpotopného svetlého obdobia.** Ideologicky to nešlo, vojensky tiež nie, tak ostal k dispozícii len ďalší kataklizmatický scenár uskutočnený za pomoci najvyšších vládcov temna.

Potvrdeným znakom temných síl je chorobná netvorivosť a tak aj tretiu známu svetovú potopu môžeme priradiť z hľadiska koncepcie k osvedčeným netvorivým scenárom:

Prvá, tzv. **biblická potopa** bola realizovaná rozbitím prvej kryštálovej kupoly, teda tzv. „korytnačieho panciera“ a prepadom všetkého živého do tzv. „Pekla“, teda pôvodného Terra územia kremenného života. Vieme že **Antická potopa** bola zrealizovaná zhodením obrovského mesiaca Lelja rovno na Árijské centrum, teda Hyperboreu.

Tentoraz pre resetovanie **Predpotopnej doby** sa použila až **kombinácia oboch** deštrukčných prvkov. **Okrem mesiaca Fata sa totiž porúčala k zemi aj rozbitá druhá kryštálová kupola aj s chrámom dohody, ktorý bol komunikačným miestom vyššieho ducha v poslednej Predpotopnej dobe.**

Naša geo forma, to sú vlastne tie zdroje hliny a piesku, ktoré veda nedokáže vysvetliť, zdroje kremenných masívov a horských pásiem tvorených gigantickými zvetranými úlomkami kremennej kupoly a konárov prapôvodných kremenných stromov, teda **chaotická zmes zo všetkých troch katakliziem.**

Pre úplnosť si treba uvedomiť, že dolomitové pozostatky sú nánosy z hrubého odrazivého povrchu Lelji. Všetko je premiešané a hutne prekryté hlinou, ktorá nie je pôvodným materiálom kremenného života, ale bola donesená inváznou Lunou. **Kremenný svet bol predtým kryštáľovo čistý.**

Ak chcete reálne profily **Terra reliéfu** naozaj skúmať, použite letecké snímky, alebo aspoň dron, lebo Google Earth zámerne zobrazuje skreslené a deformované profily hôr a horských pásiem. Obzvlášť zjavné pyramidálne útvary vytvorené z kremenných pňov sú nápadne preformované.

Hlinené naplaveniny z bývalých satelitov cez záplavové tsunami tvoria niekde desiatky až stovky metrov, preto až v tejto hĺbke by sme našli reálne pozostatky dávnej minulosti. Je preto veľmi smiešne, že datovanie podľa hrúbky, počtu a štruktúry pôdnych vrstiev a teória kultúrneho sloja sa berie v archeologickej a paleontologickej brandži úplne vážne. Rovnako nezmyselné sú aj metódy odvolávajúce sa na konštantnosť rýchlosti rozpadu rádioizotopov, keď vidíme, ako sa pomerne nedávno menili podmienky zloženia, tlaku a energetickej hustoty prostredia.

Pritom je známe, že ešte v 19. storočí sa napríklad mohlo používať rádium na vykurovanie v domácnostiach a bolo možné regulovať jeho rozpad bez akéhokoľvek škodlivého „radiálneho“ vplyvu. Stav sa zmenil až na začiatku 20. storočia, keď došlo k poslednému, asi 20 rokov trvajúcemu poklesu atmosferického tlaku a ďalšiemu zníženiu aktivity energetickeho pozadia.

Čosi preniklo z okruhu zasvätených a akési nápadné opravy trhlín a uzáverov prechodových tunelov v Antarktíde evokujú dôvod na zamyslenie. Taktiež hystéria umelo vyvolaná okolo údajnej ozónovej vrstvy po ďalších utajovaných zásahoch na antarktíckom území pomaly upadla do zabudnutia.

Vymrazenie planéty dusíkom po poslednej kataklizme musí zákonite vyvolať jej pomalý návrat k normálu, **teda globálnemu otepľovaniu**, a tak máme ďalší hysterický dôvod k navodeniu

ekoterorizmu a k hádzaniu viny na bežných ľuďoch. Preto ten vznik nezmyselnej teórie o nadmernej produkcii CO₂, ktorý má byť eliminovaný razantným priškrtením počtu ľudí na planéte, odstránením živočíšnej výroby a znížením osobnej spotreby zredukovaného obyvateľstva.

Tí, ktorých pokrvní predkovia to všetko pohnojili sa zase iba tvária, že ich sa to akosi netýka. Oni si dokonca naivne myslia, že tu ostanú parazitovať naďalej aj bez nás. Že nás nepotrebujú. Hlavne, že majú nejaký dôvod na ospravedlnenie svojho zlyhania a absolútnej nekonceptnosti. Preto je tu tá riadená kríza, celosvetový bankrot, dehumanizácia, umelá pandémia a umelá inteligencia nasadená na kontrolu otrokov. Toto to zlyhanie má už definitívne vyriešiť. Naozaj?

Ale to sme zase odbočili.

Nech sme opäť v období vlády Kataríny Veľkej a celá zem má jednotnú federalizovanú správu, kultúru, architektúru, vzdelanosť a duchovnú osvietenosť. Pre cirkev je to obrovská katastrofa. Ovečiek je v pomere k osvietenému obyvateľstvu nepomerne menej, vplyv na svetový chod vecí takmer nijaký, iba vyšníci a nižníci pokríženej cirkevnej šľachty, ktorí splynuli so systémom, dobre prosperujú. Stiahnuť do temného komplotu sa preto darí z ich okruhu iba málo tých, ktorým sa nedostane v osvietenom svete dostatok úcty a presadenia, lebo spoločnosť ich pre vrodennú nečestnosť a bezcharakternosť akosi neuznáva a rýchlo odhaľuje.

Preto supertajné stretnutie klanu vo Viedni má pre cirkev a „padlých“ šľachticov cirkvi veľký význam.

Keď pápež a kardináli predstavia ďalšiu etapu „nového svetového poriadku“, kde sa dáva aj neuznávaným vyšníkom a nižníkom priestor na postkataklizmatickú privatizáciu, dôjde k spojeneckej dohode. Teritória sa nebudú zásadne meniť. Euroázijský kontinent a alternatívne Južná Amerika bude pod správou cirkvi a ostrovy a zámorské kontinenty si zoberú kríženci. Buď si vyrobia nové šľachtické tituly, erby, históriu, rodovú líniu a budú ovládať zvyšok sveta, alebo si sprivatizujú pozície tých, ktorí ostanú počas kataklizmy na povrchu a pravdepodobne zahynú pri nečakanej záplavovej vlne. Sprivatizujú sa teda aj terajší védickí panovníci a vládcovia sveta a ich pozície po „nečakanom“ globálnom nešťastí sa len šikovne obsadia. Mapy „nového“ usporiadania sveta sú už sfaľšované a pekne nadväzujú na obdobie zlomu (u nás husitské obdobie) a mapy Tartárie a Antickej únie sú už teraz dokonale vymetené a odložené v temných archívoch.

Jezuiti vypracovali podľa nich „nádhernú náhradu histórie“ antiky a predpotopnej doby tak, aby logicky viazala na dávny stredovek, či už z hľadiska kultúry, vzdelania, kozmológie, poznania, viery, vedy alebo umenia. Všetko je už uložené, archivované a pripravené v mnohých variantoch. Zbytok sa sfaľšuje, alebo zničí až potom, podľa toho, čo sa reálne po ďalšej kataklizme zachráni.

Taktiež sú hotové všetky modifikácie upravenej viery, či už kresťanstva, pravoslávia, mohamedánstva, hinduizmu, védizmu a tak ďalej. Všetko sa „veľmi pekne“ upravilo ideologicky, teologicky, morálne, tóricky, kabalisticky a pre istotu sa takmer všetky dôležité pôvodné pojmy a astrálne princípy otočili úplne naopak. Nová generácia ľudstva to nezistí ani o 250 rokov, lebo budú mať povinnosť veriť a budú smieť čerpať len z toho, čo sa im vymyslí, schváli a podsunie. Všetko ostatné sa jednoducho označí za konšpiráciu a otitulovaní propagátori pravdy pochybovačov vždy verejne vysmejú a vyhlásia za úplných debilov. A hlúpe klamané ovce ich agresívne budú ohadzovať svojim vlastným trusom.

Vypočujme si pre jasnejšiu predstavu o čom v čase komplotu pojednávala stratégia cirkvi:

„Naše ovečky už dokonca teraz ovládajú takzvané kresťanstvo, ako písmo sväté. Hlavne že sme im tam nechali Ježiša. Keď vyjdú po potope z katakomb, budú nositeľmi nového pokroku a hodnotovými šíriteľmi biblického princípu. Každému náboženstvu po negácii základných védických faktorov preto necháme ich posvätného učiteľa, či proroka, jeho pravé slová vhodne upravíme, otočíme a ešte ho prepojíme s našim Bohom, ak ho ešte tam náhodou nemajú.“

„Tak, tak, proroci a proroctvá boli a budú tými najlepšimi nástrojmi riadenia biblického sveta. Použijeme nielen všeobecné frázy starých biblických prorokov, ale vyrobíme aj nových, povieme im čo majú predpovedať a potom sa len postaráme, **aby sa ich zázračné proroctvá splnili.** Ak sa náhodou nesplnia, budeme iba ticho, ale ak sa to podarí, urobíme veľkú propagandu, aby ovečky videli, že ako to náš **Veľký šéf** dobre riadi. Veď bez neho sa nepohne ani lístoček na strome, hehe!“

„Nie je to u nás nič nové, preto **ak ľudia budú veriť, nebude problém posúvať svet správnym smerom.** Všetci vládcovia budú mať svojich jasnovidcov, astrológov, poradcov, ktorých budú riadiť naše tajné služby. Tie im budú podsúvať naše informácie tak, aby sa veci pohli správnym smerom.

Proste povieme im, čo sa má stať a zariadime, aby sa tak aj stalo. Už nikdy nesmieme nechať nič na náhodu. Vládcovia musia byť buď silne veriaci, naši ľudia, alebo hlúpe bábky, ktoré ľahko nadobudnú presvedčenie, že ich riadi priamo vševediaci a všemohúci náš Boh.“

„Pôvodné mapy zo stredoveku nás prinútili pripraviť aj archaické a dokonca vyrobiť aj úplne nové jazyky. Všetko musí sedieť, lebo aj biblické zmätenie jazykov má svoj veľký význam. Ľudia nesmú veľmi komunikovať s okolím, **aby po potope nehládali informácie a vysvetlenie toho, čo sa vlastne naozaj stalo.**

Budeme ich musieť osídliť podľa pripravených máp a dať im nový jazyk, alebo aspoň nové nárečie.“

Keď boli všetky details prebrané, kríženci cirkvi išli zabezpečiť **materiálnu základňu projektu.**

Postupne „kupovali“ a **zväzali vhodné dobové a historické diela vhodné na falzifikáciu dejín,** pripravili do podzemných skladov jednotné šaty, nástroje, mince, zbrane a parádne uniformy určené pre „nové“ ľudstvo. Nezabudli na vhodné potraviny, osivo, domáce zvieratá a proste hromadili všetko, čo

nový štart bude vyžadovať. Kto na povrchu náhodou prežije, bude totiž ľahko kúpený aj za hrnček mlieka, alebo krajec chleba a rád pôjde do cirkevného košiara. Inak tam skape od hladu ako pes. A aj pravoverní v katakombách budú musieť ktovie ako dlho čakať na možnosť konečne vyliezť von. Aspoň kým tá voda neopadne...

Keď bolo všetko pripravené, cirkev vyhlásila pre ovečky klasickú osvedčenú **cirkevnú pandemickú karanténu**, ktorá sa osvedčila aj v predošlom scenári. Keďže sa hlúpym ovciam veľmi nechcelo ísť do katakomb, bolo nutné otráviť lokálne studne a takto **vyvolať umelú pandémiu cholery**, bolo nutné podpáliť im domy v rámci „dezinfekcie“ a potom už všetko prebiehalo hladko. Riadiť hlúpe stádo treba naozaj vedieť!

Ideologická polícia im každú chvíľu hučala do hlavy, že hore na povrchu už umierajú denne tisíce ľudí a svet sa rúti do záhuby. Pritom hore šiel život zatiaľ v úplne normálnom režime.

Hovorili im, že ľudia hore tak spyšneli, že sa chceli rovnať Bohu, že sa od neho odvrátili, že stavali za morom pyšné mrakodrapy a veže siahajúce až do neba, takže ich Boh za to potrestá a zničí. A len tí pravoverní tu v katakombách sa zachránia a budú mať zaručené spasenie a večný život. A tak sa ovečky poctivo modlili 16 hodín denne, učili sa naspamäť latinsky celú bibliu, učili sa nové umelé jazyky, starali sa o dobytok, pomáhali jezuitom s prípravou **nového sveta** a čakali na to večné spasenie.

Ako prebehlo to hrozné resetovanie života na zemskom povrchu z hľadiska vyvolania procesu, to presne nevieme, ale pomôžeme si technickými skúsenosťami z technickej praxe:

Ak by sme však chceli použiť „inovatívnu“ **jezuitskú teóriu guľatej Zeme**, tak sa nikam nepohneme. Prirodzené vytvorenie troch kremenných kupol a vôbec ich statické ukotvenie okolo nejakej gule je úplná absurdnosť, podobne, ako zabezpečiť okolo nej fixné zakrivenie vody. Neexistencia kupol, ani tej poslednej, tej pretavenej a nafúknutej Lunou, ktorá nám teraz ostala, je pre praktika pracujúceho s technickými plynmi tiež **úplný nezmysel**.

Ak mi nejaký učenec z akademického prostredia chce tvrdiť, že gravitácia udrží atmosféru, tak ho za uši dotiahnem do našej dielne, dám mu k dispozícii všetky potrebné plyny a nech mi to láskavo predvedie. A to ani nebudem chcieť, aby len pomocou gravitácie dosiahol 8 až 10 atmosfér, ako to bolo v minulosti pomocou hélia, ktoré tvorilo hlavnú zložku. V kremennej dobe to bolo iste viac ako 30 atmosfér! Proste blbosť na kvadrát... Žiadna gravitácia plyn neudrží a vodu fixne nezakriví.

Takže **musíme vychádzať z toho, že sme na Terre, malej miskovitej vyražke** so sklovitým poklopom **na obrovskej guľatej Gai**. **Pozostatky kremenných kopúl** nám teraz indikujú tzv. kozmické obežné dráhy, teda **silové polia, kde sa akoby, ale logicky stráca gravitácia**.

Gravitačné pásma tvoriace oblasť nízkej a vysokej obežnej dráhy korešpondujú s odrazovými vrstvami pre diaľkový prenos dlhých a stredných rádiových vln. Ako sme si to už hovorili, sú to aurické pozostatky silového pásma, silového poľa medzi kýptami bývalých kremenných kupol.

Ak by sme vypratali všetok ten bordel, ktorý zaplnil Terru po troch kataklizmách, tak prvá kupola by bola vo výške 120 km. Teraz je to asi 90 km. Druhá je vo výške 240 km a posledná 820 km.

Vieme aj to, že prvú kupolu zúriivo zlikvidoval Trojjediný syn Luny, keď ho našťval Adam, lebo hlúpo podľahol „satanskej“ Eve a zdecimoval invázny genofond svetlom, dobrom a láskou.

Takže nech sme v predpotopnom období, keď ešte stále existuje druhá a tretia kupola, iba centrálny satelit Lelja už po vyvolanom páde Antickej doby neexistuje.

Našou diabolskou úlohou je nepozorovane rozbiť druhú kupolu. Pod kupolou na terajšej nízkej obežnej dráhe obieha Fata, takže ak zhodíme z druhého „gravitačného“ pásma celú kupolu, jej veľké kryhy o rozmere polky Slovenska Fatu pri zrážke zaručene rozbijú tiež. Veľké kusy Faty a kupoly zdevastujú zemský povrch, vyvolajú nepredstaviteľné tsunami a obrovské záplavy. Malé kusy Faty a triešť z kupoly budú obiehať po svojich obežných aurických dráhach a ešte pol storočia budú v cyklických periódach sypať na Terru hlinu a kremenný piesok. Občas zbombardujú povrch aj väčším kusom. Bude to preto pomaly dobiehať Tunguským a napríklad aj Čeljabinským meteoritom, lebo bordel a najjemnejší piesok tvoriaci meteorologické roje tam je ešte stále.

Nuž dobre, o tom sme si už hovorili v predchádzajúcej kapitole. Ale ako nepozorovane rozbiť kupolu?

Mohli by sme použiť héliovú vzducholod', bežnú v Predpotopnej dobe, ale pochybujem, že by sme to mohli urobiť nepozorovane, lebo v tomto období vrcholilo intenzívne vzduchoplavectvo.

Na Terre však máme oveľa vhodnejšie miesto a to je okruh Antarktídy, kde sú všetky kupoly kotvené do biologickej kremennej štruktúry Gaie. V Predpotopnej dobe ešte bola Antarktída zelený kontinent, ktorý na základe dohôd v Nebeskom chráme patril Trojjedinému, teda temným silám. (Svetlé sily si na reštart, ako už vieme, vybrali Arktickú oblasť Hyperborey). V Antarktíde teda by nebol problém dostať sa rovno pod okraje kupoly, tam tajne podmínať celý prstenec okolo Terry a jednoducho to koordinovane odpáliť. Kupola by sa roztrieštila a bolo by po nej.

Všetky indicie naznačujú, že v tejto výsostne zakázanej oblasti možno stále prebýva vládca temných síl v niektorej z obrovských dutín situovaných medzi dvoma kýptami kupol. Dutiny údajne objavili aj hitlerovské ponorky. Dokonca je možné vypustiť kacírsku domnienku, že tam Šéf hibernuje a aby sa mohol dožiť tisícok rokov, musí veľa spať. A akosi nápadne to zodpovedá klasickému korporátnemu cyklu, teda 72 rokov spí a 5 rokov úraduje.

Aby sme to spresnili 66 rokov tvrdo spí, 6 rokov postupne prechádza z hibernácie na bdely stav a 5 rokov v úplnej bdlosti tvrdo a nemilosrdne úraduje. Dôvodu prečo to tvrdíme sa budeme osobitne venovať v samostatnej kapitole na základe dešifrovania egyptských reliéfov. V Egypte šéf pôvodne prebýval po porážke Etruskej civilizácie. Už v Tartárskej dobe ho osvietenké udalosti a pre neho nevhodný emočný stav obyvateľstva zrejme prinútili ustúpiť až na krajný „Juh“, teda do Antarktídy. Počas zúčtovacieho obdobia v trvaní 5 rokov (napr. posledné zúčtovacie obdobie je 2017- 21) a tesne pred tým, je na zemi vždy nápadný chaos, realizuje sa príprava rôznych svinstiev, zber potratových buniek, vykonávanie rituálnych obetí, pribúdanie miznúcich detí a všeobecný morálny bordel. Je možné teda poznať, kedy Šéf sa prebúdz, kedy už dohliada, kedy ho treba najviac krmiť emočným strachom a krvavými obetami. V medziobdobí jeho spánku býva už relatívny klud, aspoň čo sa produkovania negatívnej energie týka.

Ale všimnime si: Predchádzajúci korporátny cyklus bol zúčtovaný počas II. svetovej vojny. Tento cyklus mal evidentne upratať neželaný parazitný cyklus, ktorý do systému zase vniesli cirkevní kříženci inscenovaním I. svetovej vojny, s rozbitím cirkevnej monarchie nedokončeného projektu Svätej ríše Rímskej. Samozrejme, tvárili sa že Vatikáncom pomáhajú v projekte, ale len to akosi zase nevyšlo... Teda služobníci Trojjediného museli od roku 1939 pod priamym dohľadom Šéfa upraviť pre cirkev nepriaznivý výsledok I. svetovej vojny a vhodne vybraný aktér Hitler + dvojník po osobnom posvätení v Antarktíde to mal ako aktér-bábka vrátiť späť. V roku 1944 musel žiaľ ísť negatívnou energiou a obetami prepchatý Šéf spať a pomocný prediktor sľúbil napriek problémom na frontoch dohliadnuť na zdarný priebeh. Len čo Šéf zaspal, Rusi to akosi zase úplne „pohnojili“ a podlí Anglosasi do toho iba zákerne zaťali sekeru. Svätá ríša sa zase nekonala...

Výzerá to tak, že globálny prediktor tlačí na pílu iba určité krátke obdobie, po ktorom preberá riadenie na dlhšie obdobie splnomocnený pomocný prediktor a posvätená rodová línia, ktorá riadi celosvetové procesy a smerovanie globálneho systému. Musí to robiť tak, aby nemusel zbytočne budiť šéfa, pretože to je nielen časovo náročné, ale aj nebezpečné.

Môžeme len tušiť, čo sa asi deje s tými prediktormi, ktorí zlyhajú (napr. Benjamin de Rothschild).

Skúsme preskúmať aj tieto súvislosti: Aby křížencov cirkevnej šľachty po poslednej kataklizme „čistokrvní“ cirkevníci zase neodrbali, alebo to bol len strategický zámer bojovať na viacerých frontoch, prestali uznávať Trojjediného Jahve, vykašľali sa na matku Lunu a vytvorili si vlastný anglosaský kult aktuálne spojený s anglickou kráľovnou a Bafumetom, teda akýmsi modifikovaným vlastným diablom a vlastnou kráľovnou matkou...

Vytvorili si neexistujúcu rodovú líniu šľachty a kabalistických náboženstiev a to cez celú vynechanú periódu svetových dejín. „Keď to môžu falšovať „čistokrvní“ cirkevníci, prečo my nie?“

O ich účelovej privatizácii Satana a zneužití slobodomurárskych lôží na boj pod cudzou vlajkou sme si už hovorili. Taktiež považovali za taktické sa pripraviť na možné obdobie povstania svetlých síl, preto pustili do obehu fámu o vlastnom reptiloidnom pôvode. Keby sa z útrobov Gaie vyvalili kremenní draci a

hadi, tak by sa ich ovečky báli a začali by ich hlušiť a odháňať. Rovnako, ako by odháňali skutočného Satana, keby vyšiel do zlepšených energetických pomerov a tak by boj svetlých síl asi nemal dobrú štartovaciu pozíciu. Ale privatizéri Satana by mali čas sa rýchle v chaose niekde zdekovat'.

Podobná logika klamstva je aj smerovaná k obyvateľom vedľajších buniek na Gai, ktorých prípadná prítomnosť u nás na Terre by sa mala vnímať, ako útok mimozemšťanov. Nahovárajú to aj cirkevníkom a sluhom božím, medzi ktorými sa práve teraz šíri panika ohľadom príchodu mimozemskej invázie.

Medzi týmito údajne pravými a kríženými cirkevníkmi teda prebieha pozorovateľný tvrdý boj o konečné vlastníctvo svetového bohatstva, vlastníctvo čo najväčšieho počtu sluhov „vyvoleného národa“ a čo najviac duší gojskych otrokov. Podrobnejšie však o tom pojednáva kapitola Právo.

Že Šéf možno stále ešte pobýva v Antarktíde je možné dosledovať podivnými návštevami tejto oblasti zo strany veľmi vysokých cirkevných hodnostárov, napríklad nedávno aj patriarchu Ruskej pravoslávnej cirkvi. Títo návštevníci sa odtiaľ vracajú v stave hlbokého psychického šoku, akoby absolvovali nejaký kozmický let do inej galaxie.

Ani by som sa nedivil. Vidieť na vlastné oči 50 metrovú obludu, ktorú po prebudení treba krmiť negatívnou emóciou strachu kmitajúcou prakticky cez celú planétu, donášať mu živé rituálne obete, osobné morálne obete, ale aj zlato, striebro a podobne, tiež by som to dlho rozdýchaval.

Je to hrozné, preto už radšej nekonšpirujme, nikto, okrem hmlistých zábleskov môjho videnia a potvrdenia tejto možnosti zo strany môjho partnera výskumu to totiž nedokáže potvrdiť, ani vyvrátiť, tak to berme len ako našu osobnú úvahu, určenú možno len na mierne zamyslenie.

Berme teda ako fakt, že kataklizma ničiaca svetlé obdobie Predpotopnej doby nastala a evidentne nedopadla tak, ako si strojcovia predstavovali. Ako vždy doteraz, podpíli si pod sebou konár. V svojej nadutosti a nevedomosti si

neuveдомиť, že snaha o zničenie rezonančného aktivátora, teda kremennej kupoly a na nej sa nachádzajúceho Nebeského chrámu nespôsobí len prepád hodnoty energetického pozadia, ukončenie komunikácie so svetlými bytosťami, ale aj prudký pokles tlaku, búrlivú výmenu plynov pod a nad kupolou s efektom šokového zmrazenia. A to nielen na území Sibírskom a Arktickom, ale aj na Antarktíde.

Netušili, že sa hore vystrelená vlna enormného chladu po sklenenej kupole preklzne až do okrajov Terry a vyleje sa aj na okrajoch. Nemyslím si, že by toto Lune a jej synovi až tak vadilo. Chlad je pre nich prirodzeným prostredím a pri inváznych cestách vo vákuu sa im odolnosť voči chladu evidentne hodí. Vadilo to však nič netušiacim obyvateľom Antarktídy a sluhom Trojjedinného, ktorí tam iba zbytočne prišli o život.

Budeme ich onedlho vyberať z ľadu v dokonalom stave, podobne ako vyberáme sibírske mamuty. Problémom je však samotné hélium, ktoré vyletelo ku poslednej kupole a rozplesklo Lunu na jej stenu. Svet mal na mále. Je totiž len zázrak, že posledná existujúca kupola odolala. Luna stratila pohyblivosť a stratila synchronizáciu so Slnkom. Už ho aktívne netieni, ako kedysi. Má a bude mať problémy aj s jednoduchým zaparkovaním na antarktických okrajoch a bude mať problém prevziať náklad a vlastný genofond do svojho vnútra a nebude ani možnosť odtiaľ odísť likvidovať napríklad vedľajšie bunky na povrchu obrovskej kremennej Gai.

Čo sa dialo na zemskom povrchu po páde nebeskej kupoly a Faty je ťažké popísať. Ešte šťastie, že to neruadlo naraz, ale sa to vytriedilo podľa veľkosti, špecifickej hustoty, váhy, momentu nárazovej sily a aktuálnej polohy úlomkov v každej z oboch obežných dráh. Bola to fatálna katastrofa a je jasné, že

tento pojem nejako s udalosťou konkrétne súvisí. Proste katastrofa nad katastrofy trvajúca v cykloch nebeského bombardovania minimálne 50 rokov, od konca 18. storočia až do polovice 19. storočia s nepatrnými dobehmi do začiatku 20. storočia. Ako bolo povedané, najväčšie úlomky spadli v prvej fáze hlavne do oceánov a niekoľkokrát prepláchli viacerými smermi povrch Zeme 50 metrovými vlnami. K veľkej radosi archeológov sa na povrchu popresúvali a premiešali aj staré nánosy z antickej kataklizmy, do toho padali obrovské bloky kremennej oblohy zarývajúce sa hlboko do pôdy, všetko prekryvali mohutné bloky hlinenej Faty, pršal štrk a znova hlina, potom piesok. Potom ďalšia záplavová vlna, ďalšie bombardovanie a tak stále dookola. Toto všetko sa miesilo s akoby surovo pomletými kosťami ľudí a zvierat, pomletými kúskami tehál, sôch a keramiky. Kto má záujem, stačí sa ísť pozrieť na Krym, alebo do Turecka, kde takéto obrovské prepahlé profily nánosov je možné pozorovať. Je to archeologicky neriešiteľný rébus, tak sa o ňom v odborných časopisoch radšej nič konkrétne nepíše. Za to o pár kilometrov ďalej, v zátiší, sa kľudne vypočítava vek nálezov podľa „sedimentačných vrstiev“ na tisícky, alebo aj milióny rokov. Páchatel' a zároveň vedecký garant modernej archeológie nechce o nijakej kataklizme ani počuť. Povrch Zeme sa za milióny rokov zmenil len nepatrne a basta.

Je pochopiteľné prečo klame...

Kto na povrchu prežil, musel mať šťastie a musel mať možnosť sa rýchle a dobre ukryť. Ak ho nezabili záplavové vlny, úlomky a triešť, ak ho minuli obrovské striedavé zmeny teplôt spôsobené uvoľnením obrovského množstva rázovej energie a zároveň expanznej zmeny skupenstva plynu, tak ten aj tak na tom nemohol byť zdravotne dobre. Ľudia na povrchu obvykle onemeli, ohluchli a dusili sa. Krváčali zo všetkých telesných otvorov. Často úplne zdiveli a stratila sa im celá mozgová kapacita. No mnohí ako tak aj prežili...

Tí čo vyšli z katakomb na prvý prieskum stretávali a zachraňovali už len takéto nemé polozvery plaziace sa popri zemi lapajúce po dychu. Velikáni poväčšine ani príchod záchrancov nedežili. Nemali schopnosť adaptovať sa na prízemný kyslíkový režim a nedostatočná energia pozadia ich rýchle ubíjala. Tí čo žili v katakombách, sa naproti tomu mali možnosť celé roky adaptovať na kyslíkový režim, ale a aj u nich boli problémy. Silným atmosferickým tlakom bol predtým do podzemia tlačný

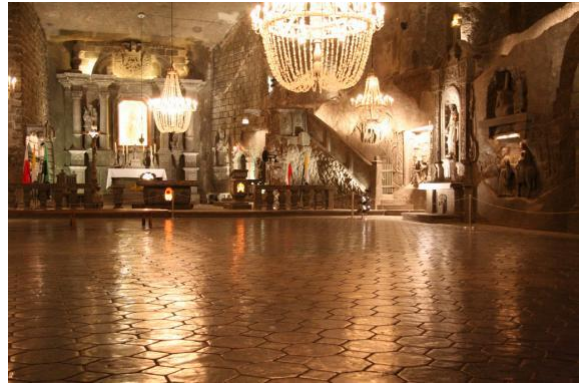
hélium všetok ťažší kyslík a kysličník uhličitý, ale po demolácii kryštálovej kupoly vonku rapídne opadol tlak hélia a valil sa ťažší dusík z oblasti nad kupolou.

Výsledný tlak v exteriéri prudko poklesol a potom pomaly klesal ďalej.

Rozdiel tlakov v katakombách a vonku spôsoboval mohutné syčanie v asfaltom utesnených prechodoch a prieduchoch, ktoré síce boli prispôbené na účel záplavovej vodotesnosti, ale tu to šlo opačným smerom...

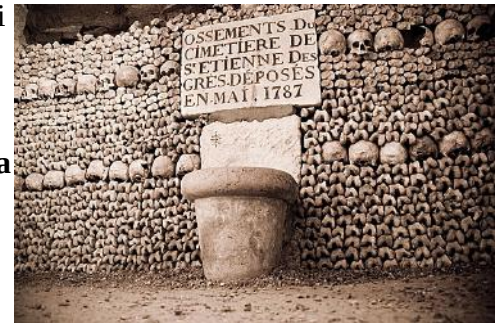

Kým sa tlak nevyrovná, nie je možné nič robiť a musí sa počkať, ako tesnenie odolá vode, ktorá príde čoskoro v niekoľkých mohutných vlnách. Ľuďom neostávalo nič iné, len sa úpenlivo modliť. K tomu mali v podzemí skvelé podmienky, ako možno vidieť napr. vo Vieličke v Poľsku. Cirkev sa postarala, aby táto dôležitá ideologická ustanovizeň bola na úrovni a absolventi čakania na nový svet mohli po neskutočných útrapách v podzemí začať vrcholnú éru predtým neexistujúceho kresťanstva v plnom svetle. Podľa pôvodných máp zo stredoveku bolo práve územie Poľska určené, ako vrchol kresťanskej duchovnosti.

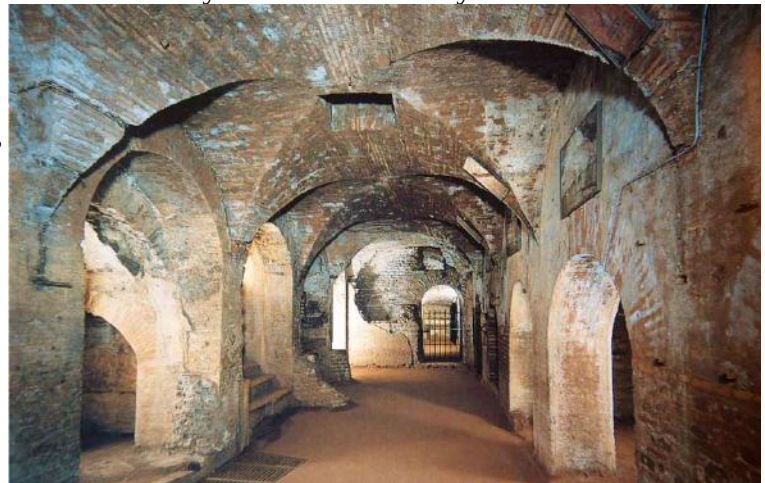
Toto je takzvaná „soľná baňa“, ktorá pred sprístupnením verejnosti bola prerobená infantilnými baníckymi dorobkami na niečo úplne iné, čo by zakrylo pôvodný účel záchranej podzemnej archy s podzemnými chrámami.

Nie všade sa sa vodné uzávery pri prudkej tlakovej zmene udržali vo funkčnom stave. **Veľká časť katakomb v Paríži, ale aj v Čechách bola úplne zatopená a zahynulo tam nespočítateľné množstvo mladých klonov vo veku do 30 rokov určených na zasídlenie novej Svätej ríše Rímskej. Ak je pravdivý dátum na pamätnej tabuli, tak by sme mali mať presný dátum kataklizmy, máj 1787...**

Väčšina katakomb bola použitá už počas predchádzajúcej kataklizmy a tak sa jezuitskí inžinieri poučili, zmodernizovali, zväčšili, skomfortnili priestory, zlepšili systém vetrania a vodotesnosti, no nepočítali s prudkou tlakovou zmenou. Tam kde vytrhlo vchodové uzávery smerované proti privalovej vodnej vlne prudkou vonkajšou implóziou, bolo ťažko niečo urobiť. Zahynulo mnoho vlastných.

Každé väčšie mesto malo svoje katakomby ale mnohé sa použili len pri antickej kataklizmatickej akcii. Tam kde cirkev nemala svoj vplyv počas Predpotopnej doby, sa radšej nemodernizovalo, aby to nebudilo pozornosť. Ovečkám to muselo stačiť. Najmodernejšie a najmohutnejšie podzemné priestory boli pod Viedňou, kde sa skrývali veľikáni cirkvi, teda temná šľachta, ktorá potrebovala po skúsenostiach z predošlej diverznej akcie viac priestoru, aby nemuseli pár rokov len ležať v nízkych kobkách a strácať pohyblivosť.

No nepomohlo to. Kým predošlá kataklizma

z nich urobila holohlavých invalidov s poškodenými kĺbami, tentoraz nemohli ani vystúpiť na povrch. Museli im v tuneloch vyrábať umelý pretlak, ale aj tak hynuli, ako muchy po daždi.

Modrá krv sa im vplyvom kyslíka zmenila na červenú, čo nebolo dobré znamenie. Lojálni vyšníci, teda kríženci po matke preto od umierajúcich veľikánov dostávali kardinálske výsady a po pár rokoch prebrali celú umelo vyrobenú líniu pápežskej moci do svojich rúk. Po smrti posledného Veľikána preto podľa dohôd presťahovali odtiaľ všetko do vykopaného, privatizovaného a kvalitne zrenovovaného Vatikánu. Viedenské katakomby Veľikánov v prístupových častiach jezuitskí míneri vyhodili do

vzduchu a v rámci vymyslenej histórie to zvalili na vtedy ešte neexistujúcich Osmanov, ktorí dostali do dejinných cirkevných výmyslov úlohu euroázijskeho policajta a fiktívneho tvorca potrebných hraníc. Stali sa aj vymyslenými zakladateľmi pirátstva a otrokárstva a nedobytní Krymskí kozáci, ktorí v hojnom počte prežili kataklizmu a veľmi cirkvi liezli na nervy, boli preto v análoch označení za hlavných svetových nákupcov otrokov, teda za otrokárov, despotov a primitívov.

Otroci sa zatiaľ veselo vozili do Ameriky autormi scenára, aby nahradili a vybili korenných ľudí. Ďalším expresným tvorcom potrebných hraníc podľa cirkevných máp bol aj známy Napoleon, ale o tom sme podrobne hovorili v kapitole o histórii. Všade bol, všetko stihol, všetko za minimálny čas ovládol a to dokonca presne podľa pripravených cirkevných máp. No anglosaskí kríženci od vatikánskych bratrancov žiadali plnenie predpotopných dohôd a po smrti Velikánov sa dokonca cítili na koni, preto ich prinútili prepísať „históriu“. Nečudo že v roku 1815 musel chudák Napoleon „akože“ prehrať bitku pri Waterloo, aby Angličanom tiež ostalo niečo na dohodnutú biblickú krádež.

Dohodli sa, že to, čo bude ďalej, to ukážu od teraz **reálne vojenské schopnosti a nie nakreslené čiary na mape**. Ani Angličania sa na Kryme síce veľmi nechytali, ale zhruba do roku 1820 sa dalo v rámci vymyslenej histórie ešte bohapusto klamať a preto **všetkému odtiaľ smerom do minulosti sa nedá veriť ani slovo**. Je to nepríjemné, ale je to fakt. Preto sa tak boja aj prebiehajúcich výskumov na Kryme a vadí im, že to už nemajú pod kontrolou.

Ale nerobme si ilúzie, že po tomto období, keď aj bežných ľudí podobných zvieratám vymenila generácia, ktorá už nebola aspoň debilná, ani hluchonemá, sa dočkáme nejakej dejinnej reality. Vítazi priebežne prepisovali dejiny a prepisujú ich dodnes, ale už si museli dávať trochu pozor a realitu prerábať s ohľadom na určité reálne mantinely. Ale nebol to problém. Pamäť oviec siaha len pár rokov dozadu a školstvo s osvetou to zametú do potrebného kúta. Ich schopnosť klamať poskytovala veľmi široký priestor a permanentná výchova obyvateľstva k viere v účelovo podávanú skutočnosť, bola neustále zdokonaľovaná. Až tak, že ľudia to postupne prestávali vnímať a doslova žrali falošné informácie ako seno.

Ak ste túto knihu nečítali pozorne, budete sa pochybovačne pýtať na tie historické artefakty, ktoré potvrdzujú napríklad Napoleonske obdobie. Sú tu predsa maľby, uniformy, sochy, korešpondencia, sarkofágy, pamätníky a podobne. Áno sú. Je to súčasť kvalitného falšovania a jezuitskej výroby falošných ikon. Keďže sa po kataklizme naozaj nemuselo bojovať na bitevnom poli, bol u jezuitov naozaj dostatočný čas a priestor na poctivú výrobu budúcich historických dôkazov. Vieme, že jednotné napoleonske obleky boli súčasťou osídľovacej a oplodňovacej stratégie, aby sa išlo podľa Konov. Gombíky a cetky z týchto vojensky nepraktických mundúrov sa preto dajú nájsť po celom svete. Aj pri Waterloo. Nejaký védsy Napoleon dokonca mohol existovať, dokonca mohol komunikovať aj s pôvodnou ruskou šľachtou ešte na konci Predpotopnej doby. Stačilo ho dátumovo vhodne posunúť, privatizovať, doplniť o potrebné fakty a klasicky zneužiť. Zbytok domyslieť a domalovať. Tak, ako to vidíme u totálne falošnej histórie Petra a Kataríny Veľkej.

Rovnako napríklad aj vyhynutá francúzska védická šľachta velikánov musela logicky byť nahradená cirkevnou a tak sa vymyslela známa, z hľadiska logiky infantilná francúzska revolúcia. „Lúza vraj stínala hlavu svojej vlastnej šľachte a preto zákonite prišla nová, tá lepšia, tá „naša“...“

Aká krásna predstava temných, ktorá sa opakuje vo vymyslených dejinách neustále. My nič. My sme muzikanti...

A Hollywoodske filmy, či náučné dokumentárne filmy sa točia nápadne práve o tých udalostiach, ktoré sú úplne vymyslené. Tvorcovia sa odbavujú v detailoch o ktorých nemôže mať nikto ani potuchy. A šablóna klamstva sa len neustále zdokonaľuje v súlade s námietkami voči rôznym nezmyslom. Verte, že bežní ľudia v popotopnom čase a dlho po tom mali úplne iné problémy, ako sa zaoberať sledovaním histórie a reálneho diania okolo seba.

„Panské huncútsva“ ich ani trochu nezaujímali. Radikálna zmena prostredia im priviedla hrozné zdravotné, komunikačné a existenčné podmienky. Chovali sa k jezuitom ako túlavý vyhľadovaný pes,

ktorého si osvojíte za kúsok suchej kôrky. Ak sa dnes bavíme o dnešnej údajnej ekologickej katastrofe, tak ani nevieme o čom hovoríme. Museli to byť hrozné časy:

Svet bol bombardovaný z nebies uvoľňujúcimi sa troskami pár desaťročí a mestá horeli, ako napríklad v tomto období „napoleonizácie“ horela aj Moskva. Ľudia z toho boli v neustálom strese, alebo to postupom času brali to ako normálnu súčasť reality. V danom duchovnom a inteligenčnom rozpoložení sa to dá pochopiť.

Ak sa totiž veľké kusy kremeňa uvoľnili z druhej obežnej dráhy, pri prechode pásmom prvej obežnej dráhy sa tak nasýtili chirálnou energiou, že vzbĺkli a roztavili sa na tekuté sklo, ktoré pri dopade na povrch horelo ako napalm a tavelo to aj predpotopné tehly, ktoré ostali akoby pokryté sklom.

Dodnes sa tak zapalujú meteoritické roje kremenného piesku a v lete nás fascinujú nádhernými pozorovaniami na oblohe. Tento efekt spôsobuje aj známy problém náhleho horenia návratových modulov rakiet z druhej obežnej dráhy pri prechode prvou. Návratový modul akoby narazil do neviditeľnej hustej bariéry, nos modulu sa sýti chirálnou ako špongia a keď nie je z vhodného, napríklad keramického materiálu, rozžeraví sa a roztaví.

Pritom nám vedci tvrdia, že vraj trením o atmosféru, ktorá tam podľa nich už ani vlastne nie je...

Ak si toto všetko len trochu uvedomíte, prestanete sa čudovať, ako je možné, že si na svoju minulosť ľudia vôbec nepamätajú. Pochopíte prečo poslušne žerú históriu, ktorá ani neexistuje. Prečo sa stratili a kde sa stratili ich rodové väzby. Kto ich premiešal krvou klonov? Kto a prečo im zmiatol jazyky? Kto ich vychoval v cudzej ideológii absolútne popierajúcej plán Stvoriteľa. Prečo a ako sa stali otrokmi.

Čím bol daný národ významnejší a duchovne hodnotnejší, tým bol tlak cirkvi smerujúci k jeho úplnej degradácii silnejší. Dostali novú históriu, nový folklór, nové nárečia, nové symboly a nové myslenie.

Tí ktorí sa nechceli nechať podmaniť, boli najviac trestaní a násilne ovplyvňovaní. Boli to národy, ktoré prežili kataklizmu v závetrí hôr a horských dolín s jaskyňami a podzemnými priestormi. Teda tie, ktoré tisíce rokov žili v ochrannom pásme zdevastovaných kremenných stromov.

Obzvlášť Slovania boli a sú preto už dlhodobo programovo určení na zánik. Bohužiaľ si to pri svojej dobromyseľnosti a nesmiernej zadubenosti ani trochu neuvedomujú.

Nechápu, že boli rozbití na nové národy a nové národnosti a od útleho detstva sú drvení ideológiami cirkvi, kde dominovalo predovšetkým falošné kresťanstvo a zdeformované Pravoslávie. Naproti tomu paralelná anglosaská ideológia protestantstva sa voči nim iba tvári ako hraný progres. Ale falošnosť takzvanej demokracie, kde rozhodujú tí najneschopnejší a najviac ovplyvniteľní, ktorí určujú osud všetkým ostatným, je iba zbernou sieťou pre tých, ktorí už prekukli aspoň tie zákerné cirkevné hry. Prešli však iba z blata do kaluže.

Ľudia sú koncepčne stavaní proti sebe a vedení k vzájomnej nevraživosti. Preto bola aj vymyslená cirkevná história koncipovaná tak, aby sa národy nenávideli, ako napríklad Poliáci a Rusi, Maďari a Slováci, Česi a Nemci a tento vymyslený historický konflikt aby sa prelínal aj reálnou históriou.

Treba len pravidelne dúchať do pahreby, čo intrigáni geneticky prirodzene skvele ovládajú.

Najhoršie je, že im chýba nielen tvorivosť, ale aj sebareflexia a neustále robia aj tie isté historické chyby, na základe ktorých našťastie ľahko hľadáme pravdu.

Poznámka:

Prečo to tak hlúpo a ignorantsky robia?

Lebo si zvykli na nimi vytvorenú krátkodobú pamäť ľudstva. Vidia, že neprebudení neustále lezú do tej istej pasce a nepoučia sa ani na tom, čo sa im stalo iba včera.

Jednu blbosť kúpenú na základe cieľenej reklamy, ktorá je nepoužiteľná, alebo nekonzumovateľná, vystrieda už o pár dní ďalšia, ktorú bude treba zas len vyhodiť.

Jednu nevýhodnú pôžičku vystrieda druhá, ešte nevýhodnejšia.

Jednu nevýhodnú investíciu do finančnej bubliny vystrieda druhá, úplne fatálna.

Dane, odvody, pokuty, poplatky a ceny, ktoré boli vysoké pred nedávnom sú už omnoho vyššie a nikto si nič ani nevšimol.

Osobné slobody a práva, ktoré boli samozrejmosťou donedávna sa postupne strácajú, ale kričia len konšpirátori a na nich stačí nahuckať mediálnych psov, pravoverných, políciu, agentov, alebo kúpených idiotov z platených mimovládok, nevedomky páchajúcich existenčnú samovraždu za 30 strieborných.

Za týchto podmienok sa vládcovia sveta môžu sebaukájať v svojej dokonalosti a geniálnosti a svoju pozornosť môžu sústrediť len na výchovu poslušných kádrov, represívnych orgánov a systému špiónov a donášačov.

Netreba doniesť pokrok, treba len dobrý systém. Právny, represívny, finančný, konzumný a organizačný. A sústrediť sa na to, aby vždy boli vnútorné rozbroje a nevraživosť.

Na to sú dobrí aj imigranti a rôzne invázne etnické vsuvky. Sú to chránení, vhodne motivovaní terajší aj budúci voliči predhodených bábok.

Sú to výborní pohlierači dotácií, štátnych a obecných pôžičiek, ktoré zaťahujú štátom okolo krku dlhové sľučky a na rozdiel od bežných občanov, títo nebudú sa v ničom rýpať, nič kontrolovať.

Treba potom už len sledovať tých, čo sa zbytočne pýtajú, pochybujú a rebelujú. Treba ich zlikvidovať a ide sa ďalej.

Vládcovia sveta po potope však mali ešte úplne iné starosti.

Ich odchovanci z katakomb nerobili problémy. Videli jasne, že proctvá o konci starého sveta sa presne naplnili, ideologicky boli na potrebnej výške, zdravotne boli na tom lepšie, ako preživší na povrchu, tak sa s vervou mohli pustiť do osídľovania podľa cirkevných máp.

Zakladali obce, mestá, tvorili nové matriky, vykopávali, opravovali, oplodňovali, chytali zatúlaných poloľudí a zapájali ich do nového systému reštartovaného sveta. Do povinnosti oplodňovať sa z vervou zapájali úplne všetci a už vtedy sa u dedinských farárov zakorenila fráza používaná na začiatku omše: „deti moje“, čo často zodpovedalo úplnej realite.

Problémom však boli skôr korenní ľudia z hôr a hlbokých dolín, ktorí ešte dlho tvrdošijne zotrvali v jaskyniach a baniach, kde sa ukryli pred potopou a vytvorili tam doslova rodové spoločenstvá jaskynných ľudí, žijúcich síce takmer na úrovni kamennej doby, ale stále s pocitom slobodných a duchovne vyspelých ľudí, zachovávajúcich si aspoň rodovú pamäť.

Okrem toho, že vytvorili dnešným archeológom dôkazy o kamennej dobe vďaka odymeným stropom jaskýň, zvieračím kostiam a hrubej vrstve hlíny a popola, stali sa skutočnými genetickými archeotypmi. Keď sa inváziom nedarilo ich odtiaľ natrvalo dostať a zapriať do socializácie, museli po ich násilnom vyhnaní ich jaskyne a banské vchody pokiaľ možno nenávratne zasypať.

Ako ukázal LIDAR, teda rádiový letecký prieskum napríklad Karpatského oblúka, územie je doslova prešpikované chodbami a jaskyňami o ktorých ani netušíme. Prístupné je už len promile existujúceho podzemného systému.

Nasledovala veľmi tvrdá ideologická prevýchova jaskynných ľudí, spojená s násilím a represáliami. Preto obzvlášť Slovensko sa stalo terčom ostrého útoku ideologických cirkevných kománd.

Jaskynné deti tvrdohlavo odmietali vstrebať inváziu ideológiu, neboli z akéhosi vnútorného odporu schopné sa naučiť cudziu, umelú maďarskú reč, ani emočne plochú latinčinu a tak odtiaľ chodili do centra hlásenia o absolútnej hlúposti a negramotnosti tohto národa, o ich tvrdohlavosti a vzpurnosti.

Títo „pohania“ si stavali na pôvodných miestach vkusné, ale skromné drevenice z potopou vymletých stromov.

Toto predpotopné drevo bolo tvrdé a také kvalitné, že sa zachovalo na mnohých miestach dodnes, či už ako stavebné prvky, nábytok, tak aj drevené riady rôzne nástroje a povozy a to aj vonku, storočia vystavené snehu a dažďu.

Títo ľudia teda pracovali s drevom, na svojej rodnej pôde, hospodárili a držali rodové väzby a keď prišli

vojská ich odtiaľ vyhnat', preukazovali sa dekrétmi od Kataríny Veľkej o korennom práve na svoje územie.

Toto sa preto muselo riešiť až v centre Novej svätej ríše.

Rozhodnutie centra bolo teda nasledovné:

„Tie práva im treba zameniť za dekréty vymyslenej panovníčky Márie Terézie.

To doriešime potom. Problém je ich hlavne dostať do systému a generačne vyhubiť!

Buď sa farári naučia po slovensky, alebo bude treba získať nejaké slovenské siroty, z ktorých sa po kolektívnej prevýchove urobia budúci slovenskí duchovní pastieri. Taktiež bude potrebné urobiť slovenskú verziu bibliie.“

V prvej etape teda nastúpili na územie „buta Tóthov“ (hlúpych védických Slovákov) farári a učители, ktorí si mysleli, že sa expresne naučili po slovensky. Boli to pôvodne cirkevní adepti na osídľovanie dôkladne spláchnutého Poľska, ktorí mali na to cieleňú jazykovú prípravu.

Dôsledkom ich negatívneho vplyvu a komolenia reči bola taká anomália, že na malom území Slovenska je teraz tisícka rôznych nárečí. Podľa toho, ako výsledok ovládol farár a učiteľ, alebo ako spätne ho ovplyvnili korenní ľudia. Dokonca aj v dvoch susedných obciach sa preto nehovorí úplne rovnako.

Toto v takej miere sa napríklad nestalo ani v obrovskom Rusku, kde z obce do obce sú desiatky kilometrov a predsa si zachovali spoločnú reč. K miernym, ale aj značným zmenám došlo iba v implementovaných chazarských častiach.

Naviac sa medzi slovenské obce, všade tam, kde to bolo technicky a právne možné, nainštalovali aj maďarské a poľské obce. A neskôr vsunuli aj iné národnosti, ak sa korenní ľudia s územnými dekrétmi neozvali o svoje práva.

Pre hlboké slovenské doliny urputne si brániace teritórium, však bolo potrebné uplatniť inú verziu. Teória so získaním slovenských sirôt na prevýchovu nevyšla, lebo védické spoločnosti tento pojem nepoznali. **Deti z Rodu nikdy neboli sirotami a vždy bolo o nich bez rozdielu postarané.**

Cirkevníci odišli z dlhým nosom a zbytočne vyjednávali a ponúkali modré z neba.

Nuž riadiace centrum rozhodlo, že bude potrebné védické deti jednoducho ukradnúť.

A tak začali miznúť rýdzo slovensky hovoriaci chlapci pri hrách v okolí domu, v lesoch a horských pasienkoch. Doslova sa na nich robili nájazdy, ktoré neskôr boli popísané, ako „turecké nájazdy“, ktoré sa do falošnej histórie posunuli do dávnej vymyslenej minulosti.

Aby to, čo by mohlo ešte dlho vychádzať z rodovej pamäte bolo nejako logicky prepojené, rovnako, ako nútený pobyt spojený so skrývaním sa v jaskyniach, jezuiti svojim typickým spôsobom takto „pekne“ Slovákom odôvodnili.

Našli v starých stredovekých zápisoch a v miestnych dôkazoch na Osmanskom území znovu budovaného Turecka zmienku o bielych svetlovlasých Janičiaroch a tak to len účelovo prepojili bez hľadania logiky. Dnes sa už vie, že Janičiari boli pôvodnými védickými stredovekými správcami tohto územia, z ktorého sa malo teraz znova stať už dávno neexistujúce Turecko, chýbajúce v biblickom projekte.

Týchto unesených chlapcov cirkevníci sústredili do spoločného kláštora, aby spolu mohli a museli voľne komunikovať a zachovávať aj spoločný jazyk. Popritom sa im dostávalo tvrdej a principiálnej cirkevnej prevýchovy, každodenných lekcií z umenia klamať, ovplyvňovať a manipulovať. Odrezali ich navždy od rodu, naučili klamlivú históriu, nasunuli novú vieru a ideovo obrátili proti vlastným rodičom a starým rodičom. Učili ich vnímať svojich predkov, ako zaostalé a degradované bytosti, ktoré uviazli v temnote a dávno prekonanom pohanskom svete.

Napodiv túto „janičiari“ cirkvi prejavovali nevšedný talent na učenie a o triedu prevyšovali jezuitov.

Najlepších si dokonca nechali vo Vatikáne, kde ako cirkevné siroty urobili závrtnú kariéru, ale ich skutočný pôvod sa vedome tajil. Naučili ich úplne hravo mnoho jazykov, vodili po svete, kde im ukazovali nádherné stavby a umelecké diela, ktoré boli podlo označované za cirkevné, aby na vlastné

oči videli ten kontrast, keď sa vrátili s inváznym poslaním do chudobných dolín, kde ešte stále vládne pohanstvo. Do rodných miest, ktoré si nemôžu už pamätať a ktoré im úplne vymazali z hlavy. Boli to Trójske kone cirkvi, ktoré mali janičiarskym spôsobom zlomiť to, čo sa jezuitom nepodarilo. Naplnilo sa príslovie, že „Poturčenec horší od Turka“ a títo vzdelaní a rozhladení kňazi nevedomky zlomili vlastný rodový strom.

Išli na to postupne, tak ako ich to naučili.

Medovo čistým slovenským jazykom najprv ovládli zvedavé a po vedomostiach pachtiace slovenské deti, ktorým kňazi najprv rozprávali iba nádherné príbehy zo svojich ciest po svete.

Pútavé príbehy o rozprávkových krajinách a ľudoch, vzdialených moriach a ostrovoch, pyramídach v Egypte, nádherných stavbách, o obrovských mestách. Ukazovali im nádherné obrázky a ochotne vysvetľovali všetko, na čo sa deti pýtali.

Najprv s nimi hovorili len tak, sediac pod stromom, na verande svojho kňazského domu, no potom onedlho presvedčili ich rodičov, aby na tieto stretnutia vybudovali niečo, ako obecnú školu. Je to vraj pokrokové a budú sa len tak rozprávať, ako doteraz. Rodičia a dokonca aj starí rodičia mali veľmi veľa práce, zem nedávala toľko úrody, ako pred potopou a aj síl im ubudlo. To čo sa v hospodárstve dalo dosiahnuť predtým, teraz vyžadovalo mnohonásobne viac úsilia. Staršie deti tiež museli pomáhať a tak drobizg by ostal bez dozoru. Obecná škola bola preto pre nich relatívne dobrým riešením.

Preto sa ovládnutie detí podarilo uskutočniť úplne hravo.

Prvá generácia detí sa pomerne skoro stala „vzdelanými“ a už po dvoch rokoch vedela perfektne čítať a písať. A keďže veľmi nebolo čo čítať, tak každý žiak dostal vlastnú kresťanskú bibliu.

Tí, čo ju rýchle prelúskali a mali inteligentné otázky, vždy dostali od kňaza náležité vysvetlenie a poučenie. Mohli si potom za odmenu požičať aj rôzne svetské knihy, ktorými boli hlavne v katakombách písané jezuitské cestopisy, plné falošnej histórie, vymyslených krajín, vymyslených cudzokrajných obyvateľov a hlavne morálnych traktátov poukazujúcich na pohanskú zaostalosť a primitívnosť. Naproti tomu tam uvedomele popisovali, aký vyspelý je cirkevný svet.

Cirkevní janičiari museli s rodičmi tvrdo bojovať o každého staršieho žiaka, ktorého vybrali a chceli poslať do mestskej školy, aby si doplnil vzdelanie. Pracovitých rúk doma bolo treba a rodičia to logicky neuznávali. Cítili, že ak sa im dieťa odtrháva od Rodu stráca spojenie a nepreberá rodové zručnosti. Treba však otvorene povedať, že doba po kataklizme už nebola ani trochu vhodná na vedický život a tak sa začal budovať konflikt medzi generáciami detí a ich prepracovaných rodičov. Janičiari to pritom vôbec nemysleli zle. Boli síce silne preprogramovaní a plnili len naočkovaný plán, no nevšedný talent týchto detí z horských dolín ich nesmierne fascinoval a otváral niečo zvláštne kdesi v hlbokom podvedomí.

Všetky deti, ktoré boli doporučené na pokračovanie vzdelania to dotiahli pomerne vysoko. Janičiarski spolužiaci z vysokých cirkevných miest a dokonca priamo z Vatikánu pomáhali tieto talenty presadiť aj v cirkevnej kariére, ale presadili sa aj úplne inde, v Amerike, Austrálii, Kanade a kdekade vo svete vedy a techniky, umenia, literatúry, len žiaľ boli z ideologických dôvodov mnohokrát označení ako Maďari, alebo nanajvýš Rakušáci.

Potom žiaľ z nariadenia vrchnosti prišiel čas opustiť malebné horské doliny a namiesto janičiarov prišli nekompromisní farári s úlohou založiť tu klasické farnosti. Tí už mali ideologické predpolia cirkvi zaistené, nové generácie Slovákov už kresťanstvo považovali za „trendy“ a starí vedickí hospodári už pomaly dožívali.

Dokonca farári vplyvom na ich vlastné deti ich prinútili vymeniť dekréty Kataríny Veľkej za falošné s podpisom akejsi vymyslenej Márie Terézie s fintou, že v Uhorskom katastri sa iné nebudú zapisovať a stratia preto všetky pozemkové práva.

Pravé dekréty jednoducho postupne skončili vo Vatikáne.

Podmienkou výmeny dekrétov však bolo, že budú chodiť na omšu a prestanú nosiť zlatú náušnicu v uchu, čo bolo tradičným znamením slobodného človeka. Ak to neurobili oni, urobili to potom ich synovia a veselo sa začalo krstiť a birmovať... A dbalo sa o dôsledné pretláčanie nového poňatia

rodinného matriarchátu, o precíznu cirkevnú prevýchovu detí mimo dosahu rodiny, celodenné oddelenie chlapov od rodiny tým, že sa dohliadlo aby pracovali obvykle na obnovovaní zničených postkataklizmatických lesov, alebo vo vzdialenom meste pri obnovovaní hutí a baní, či stavebných a remeselných prácach. Deti svojich otcov potom ani takmer nepoznali, lebo odchádzali pred úsvitom a prichádzali, keď už deti dávno spali.

Problémom však bolo, že chlapov do kostolov nebolo možné napriek všetkej snahe dostať a tak sa farári sústredili na ženy a deti v cirkevnej škole. Ženám naväzovali program protivédického matriarchátu a upevňovali v nich vieru, že ženy sú hlavou rodiny, nakoľko ich muži chodili domov iba spať. Farári preto aj radili ženám, nech sa mužom čo najviac oddávajú v manželských povinnostiach a nech na nich nábožensky vplývajú.

Ale len malému počtu žien sa podarilo aspoň v nedeľu dostať svojho muža na omšu a aj ten to tam iba unudene predriemal a celý deň hundral, čo za blbosti musel počúvať.

Rodové väzby boli síce úspešne rozbité, ale tvrdohlavé pohanstvo mužskej časti podhorských korenných obyvateľov sa nedarilo zlomiť.

Klinec do rakve nakoniec systémovo zatĺkli farári dobre premyslenou akciou „krčma v každej obci“. Pod kepienkou kultúrnej osvety naučili chlapov po práci ani neísť domov, ale prísť chlapy si posedieť a porozprávať sa. Pán farár, ktorý na ten účel zverboval vyvoleného zriaďovateľa žida, chodieval potom do krčmy k chlapom dennodenne a najprv ich iba presviedčal. Potom keď videl zbytočnosť cirkevnej osvety, použil klasickú fintu z koloniálnych okupácií domorodcov, teda z cirkevných fondov investoval do ich napájania alkoholom. Nespravil z nich síce veriacich, ale spravil z nich dobrých alkoholikov.

Keď sa vybuodovala závislosť na alkohole, potom to už išlo lepšie. Chlapi si museli platiť sami a znalý žid mohol pomaly uťahovať dlhovú slučku.

Z nevinného posedenia pri poháriku sa stali dennodenné pitky, domáce rozbroje a hádky.

Farár pri svojich zákerných kázňach presviedčal ženy, aby prevzali v dome moc a nedávali mužom peniaze, že to problém vyrieši. Zároveň žid dostal pokyn zdvihnúť ceny a začať dávať na dlh.

No a to už bol vrchol skazy. Čiarky a dlžné úpisy pribúdali a po čase sa u žida sústreďovali pozemkové listiny a majetkové dekréty. Žid síce dobre vedel, že pozemky na neho nebudú prepísané, ale hlavným cieľom bolo, aby sa nedostali k slovenským potomkom a postupne aby sa stratili do zabudnutia. O pár generácií už nikto ani nebude vedieť čo vlastní a kto sa neprihlási o majetkové práva, formálne ich stratí...

Potom príde trebárs zákon o vydržaní a kto na pozemkoch je, ten ich kludne užíva. Biblický princíp. No a teraz už len treba tento naaranžovaný obraz ožratého Slováka dostať aj do sveta.

Nemôžeme sa potom čudovať, že nosatí vyvolení spisovatelia potom píšú diela zaradené do klasiky a povinného čítania s charakteristickým popisom typického Slováka. O storočie potom nosatí herci hrajú napríklad v diele Rysavá jalovica tak skvele náтуру slovenského ožrana, že sa v ňom všetci Slováci dobrovoľne vidia. Takémuto národu potom neprináleží v minulosti nič, nanajvýš akýsi Jánošík, ale aj ten je iba obyčajný zbojník...Máme čo chceme.

A čo janičiari? Kde sa podeli?

Janičiari sa rozprchlí na rôzne misie po celom svete a mnohí až po desaťročiach aktívneho pôsobenia na celom svete pretlačili aj na Slovensko základy pre osvietenstvo a protestantské hnutie, nakoľko ich poznanie nemohlo zniesť tú faloš, ktorú neustále v pôsobení cirkvi objavovali. Vatikánski janičiari pevne ukotvení v Ríme potom ešte dlho vyhľadávali talentovaných chlapcov z okolia Bardejova, Ľubovne a ostatných podhorských oblastí a zapriahali ich do systému vylepšenia cirkevnej doktríny. Stali sa vysokými hodnosťarmi, ktorí doniesli aj do vatikánskej cirkvi pojmy etiky, mravnosti a všeobecnej morálky, ktorá sa žiaľ dnes po príchode podivného pápeža už prestala prezentovať.

Janičiari síce nepoznali a nemohli poznať pravé učenie Ježišovo, ale intuitívne sa pokúšali o nejaký kompromis. Preto mnohí radšej tiahli k formám protestantizmu, ktoré bolo neskôr zdrojom národnej obrody Slovenska.

Tak, ako na Slovensku to bolo od bodu popotopného zlomu aj v iných krajinách vatikánskeho vplyvu a všetko sa odvíjalo od počtu korenných ľudí a ich schopnosti odolávať cirkevnej privatizácii.

Systém cirkvi nemoderné pohanstvo jednoducho generačne zožral.

Anglosaská vetva mala tiež svoje starosti. Budovala vlastný imperiálny systém. Ideológia cirkvi ich až tak nezaujímala a keď už, tak sa skôr videli v akejkoľvek forme anglikánstva, či inej formy protestantstva. Stačilo, že tam ostal biblický parazitný projekt a bolo možné uplatniť Morské právo. Práce bolo neúrekom. Aké to bolo náročné, nám ukazuje kostrbato vyskladaná história.

Musela sa napríklad vyrobiť **kontinuálna história kráľovstva Veľkej Británie** a tak sa do teraz už neexistujúcej minulosti pred potopou, v roku 1707 pre istotu vložila aj rozprávka o zlúčení so Škótskom.

Aspoň nebolo nutné po potope nič riešiť so škótni vojensky. **Škóti to proste museli uznať** ako dejinný fakt. Nemali totiž vyrobený žiadny protiargument, ktorým by tento výmysel vyvrátili.

Aby to ale Škótom nebolo veľmi ľúto, tak do Predpotopnej doby, okrem privatizovaných Tudorovcov a kráľovnej Alžbety nasúkali aj **vymysleného škótskeho kráľa Jakuba I.**

Proste: „raz sme vládli my, raz vy a teraz sme takto pekne stále spolu“.

Od privatizovaných ale nápadne a klasicky **očiernených Tudorovcov** sa dalo spätne do stredoveku všetko nejakým spôsobom prepojiť a nahádzať tam všetok guláš z obdobia poslednej cirkevnej správy. To bolo tiež také super obdobie, v ktorom sa dalo po potope sfalšovať čokoľvek.

Ale pre úplnú istotu a možno lenivosť si do svojej vymyslenej histórie Angličania dali absolútne neprehľadnú **storočnú vojnu** a pre logickú návaznosť aj **vlastnú porážku v roku 1453**, aby tam tých nechcených osvietených Tudorovcov mohli vôbec logicky vsadiť.

Jasné, nastalo totiž **osvietenstvo a u nás husitské obdobie** a nebezpečne nabiehala **vít'azná éra obrovskej neporaziteľnej Tartárie**, ktorá zákonite musela v tomto historickom bode vypadnúť z oficiálnych dejín.

Ale Tudorovci sa pre silné ovplyvnenie poantických osvietenských dejín územia Angelland a nespočet kultúrnych pamiatok vyhodit' z dejín nedali.

Takéto vynútené privatizované osoby sa preto ako vždy museli prijať, ale aj výdatne démonizovať, opluť a očierniť, takže zaručene vieme, že nepatria k pôvodnej anglosaskej krvi a veľmi ich preto dráždia. Podľa toho si ich však vieme jednoznačne vytriediť a zaradiť. Mimoriadne si preto zgustli na dokonalom sprznení osobnosti **Hendricha VIII.**

Hotový Dracula z hľadiska jeho vymyslenej histórie, plnej násillia a barbarstva voči ženám. Ale dal sa tam vhodne vsunúť a zdôvodniť aspoň potrebný genetický prechod cez vymyslenú ženskú líniu, čo je klasický základ použitý aj pre úpravu ruských dejín. Ide sa po praslici, ako vždy.

Netreba sa ale diviť. Anatomické znaky Velikána, antické jemné a štíhle ruky a ten typický antický štíhly krk, k tomu tie védické insígnie ktoré nosí, to asi nie je to pravé orechové na nosatú privatizáciu. Gén prenesie vymyslená žena „od nás“ a bude všetko v najlepšom poriadku...

Hendrich VIII v období korunovácie.

No a po poslednej potope, teda od roku 1787 v období postkataklizmatického chaosu všetko bolo nutné ešte krkolomne prepojiť na prvú „skutočnú“ kráľovnú popotopnej Viktoriánskej doby, teda slávnú a podivne dlhovekú **kráľovnú Viktoriu**.

Pred obdobím jej nástupu na imperiálny trón totiž bolo veľmi zložité falšovacie obdobie z titulu stretu dvoch nezlučiteľných koncepcií.

Jedna skupina, tá Vatikánska mala aspoň akési inauguračné poverenie od vyhynutých Velikánov a druhá skupina ani to nie. Poznajúc „bratov“ veľmi neverili Vatikáncom, že to bolo čisté, keď oni pritom predávajúci moci zase ani neboli...

Predpotopné sľuby Velikánov už nehodlali noví, „čistokrvní“ Vatikánci akosi naplniť a tak Anglosasi na to zareagovali rovnako, ako na začiatku Predpotopnej doby a išli na to silou a po vlastnej línii vymyslenej histórie.

Pri pobyte v katakombách sa dalo do vymyslených dejín naviac vsadiť čokoľvek, teda aj budúce nároky nielen na Ameriku ale aj ostatné svetové kolónie.

Po potope s odstupom času už bolo žiaľ nutné sa dohodnúť aj s Vatikáncami o nejakých, aspoň približne rovnakých dejinách a hraniciach (Viedenské dohody I + II) a potom, čo horšie, bolo nutné dohodnuté územia aj fyzicky obsadiť.

A to už nebola taká sranda, ako výroba papierov a hraničných čiar na mapách.

Vatikánci mali aspoň toho všemohúceho a rýchleho Napoleóna a Turkov, no na Kryme sa to nedarilo.

Tu už nielen Vatikánci, ale aj anglosasi veľmi krváčali. Keby do mimoeurópskych kolónií prišli o niečo skôr po potope, tak prosím...

Postupom času sa totiž domácim vo vyhliadnutých kolóniách už ani trochu nepáčilo, keď im mávali falošnými koloniálnymi zmluvami a bolo nutné sa presadiť už len hrubou silou, prefíkanosťou a použitím najatých vojakov a osvedčených pirátskych trikov.

Potom si to za nich našťastie už odbojovali zajatci z jednej pokorenej kolónie, ktorí zomierali za násilné osvojenie tej druhej.

Aby sa naplnil vlastný anglosaský biblický projekt, bolo nutné tam navoziť vlastných otrokov a kolonistov a to doslova odkiaľkoľvek a z pirátov urobiť za odmenu guvernérov a šerifov.

A samozrejme bolo nutné vymyslieť a zdôvodniť históriu otrokárstva tak, aby naviazala na obdobie, keď sa to prevzatie moci žiaľ ešte nepodarilo uskutočniť, lebo bola Predpotopná doba.

Ale vo vymyslených dejinách to bola maličkosť. Vznikli otrokárske rozprávky a rozprávky z „divokého západu“, ktoré toto podivné presúvanie otrokov a obyvateľov logicky ospravedlnili. Nebolo to jednoduché a potom to aj tak vyzerá. Veď preto sa aj 250 rokov po potope to muselo v rôznych filmoch Holywoodu nejako logickejšie doladovať.

Doladovanie nie je až taký veľký problém pri reálnom stave mysle obyvateľstva. Dôkazom je aj Karl May, ktorý preukázateľne nikdy nebol v Amerike, ale všetci mu uverili a žerú ho stále. Nič v zlom. Je to dobrý spisovateľ a skvelý rozprávkár s úžasnou predstavivosťou a pútavým štýlom. Chyba je iba v nás, že to tak nevidíme.

Vráťme sa k trampotám anglosaskej skupiny. Museli krvopotne tvoriť svoju históriu a ešte kútikom oka sledovať Vatikáncov, aby sa im neutrhli spod kontroly.

Preto napríklad museli vsadiť svoje blchy aj do Ruského kožucha tak, aby Vatikánci na to neprišli.

Ruské územie totiž patrilo do oblasti kontinentálnych práv, nedalo sa získať žiadnym Morským právom a tak bolo potrebné šikovne vymeniť pôvodnú cársku líniu za implementovanú líniu Romanovcov. Stačilo potom tvrdiť, že je to pôvodná, čistokrvná Ruská krv a celé storočia dbať, aby Vatikánci mali pocit, že Rusko akosi nemôžu zdolať a je slobodné a svojprávne. A ten pocit museli mať aj samotní Rusi, aspoň čo sa šľachty týka, inak by to prasklo.

Vatikánci tam síce presadili cirkevný synod a pokúšali sa ísť cez privatizáciu pravoslávia, ale smola...

Blchy v kožuchu to úspešne ustrážili.

India a okolie síce tiež mali patriť pod kontinentálnu moc cirkvi, ale prístup z mora bol voľný a Himaláje boli doslova neprekonateľné, tak sa na to jednoducho kašľalo. Jezuiti na druhej strane Himalájí sa totiž silne zasekli vo výrobe **Novej Číny**.

Tak mali Angličania vďaka Indii voľné ruky k základným netvorivým činnostiam: vyvážaniu cudzích surovín, využívaniu koloniálneho otroctva, ovplyvňovaniu cudzích ekonomík, tvorbu bábkových vlád, vývozu ópia pod kepienkou „lásky k indickému čaju“, predávaniu indických domácich sluhov pre anglickú vrchnosť, obchodovaniu s deťmi a bielym mäsom. A najkrajším anglickým atribútom prebiehajúcim aj dnes je vlastníctvo neviditeľných korporácií, vývoz demokracie, zbraní a pranie špinavých peňazí.

No falšovanie hraníc a histórie nebola jediná zábavka, ktorú museli absolvovať po potope.

Križenci si v katakombách pred potopou uložili a zhromaždili **privatizačné projekty** k rôznym predpotopným objavom a vynálezom a trávili čas prideleniu autorstva svojim, často aj úplne vymysleným osobnostiam, alebo premenovaným osobnostiam Predpotopnej doby.

Rovnako systematicky pristupovali k rôznym umeleckým dielam a vymýšľali novým autorom akési nápadne zvrátené životopisy so spoločným amorálnym menovateľom. Máloktoľ „ich“ umelec mal totiž normálny život bez excesov, ale o tomto veľmi nápadnom poznávacom znamení sme písali už v kapitole o falošných dejinách. A skoro každý sa narodil a zomrel na nedohľadateľnom mieste. Až o sto rokov sa mu postavil pomník, či pamätná tabuľa a všetko je OK.

Mnohé zachránené technické podklady ich vyložene sklamali, dokonca aj v podzemí uschované prístroje a zariadenia nefungovali v novej energetickej sústave správne, alebo dokonca vôbec nie. Parné stroje fungovali chabo, beztrolejové električky bolo nutné ťahať koňmi, lodiam sa museli dorobiť plachty, ponorky sa ani nepohli, lietacie aparáty nelietali, atmosferická električka sa vôbec sama neprodukovala. Proste samá hrôza.

A malo to byť slávne obdobie technickej revolúcie z umu a tvorivosti anglosaskej elity. Tak sa rozhodlo že aj bude, aj keď len v propagande a na papieri.

Našťastie zostalo z Predpotopnej doby aspoň plno ciest, koľají, tunelov, prieplavov, mostov, kanálov, ktoré stačilo len dôkladne prečistiť a kozmeticky upraviť. Bolo možné vďaka gojom rozhábať tkáčske stroje, čerpadlá, zdvíhacie mosty, železiarne, valcovne a oceliarne. Mnohé sa oživovali tajne na území Ruska, kde vznikol prísne utajovaný obrovský technický progres postavený z uchovanej predpotopnej technológie, ktorý sa po plánovanej revolúcii niekedy v budúcnosti mal vyviezť na západ a do Ameriky. Vieme že sa tak aj stalo.

Samozrejme všetko sa robilo tak, aby Vatikánci zbytočne do toho nevideli...

Radšej sa zo strany Anglosasov zámerne tvrdilo, že Rusko je zaostalá nevoľnícka krajina, kde nič nie je, kde všetci žijú v zemľankách (však tesne po potope aj naozaj žili...) a živia sa iba primitívne zaostalým poľnohospodárstvom a kde ich „nový“ Cár len nedávno uvoľnil z nevoľníctva...

Dúfam, že už teraz chápete ten zákulisný „vlastnícky“ vzťah Anglosasov k Rusku, ako k svojej surovinovej a technickej základni. Preto je vidieť tá ich súčasná hrôza v očiach, že by sa toho mali vzdáť.

Bola a je to ich tajná kolónia získaná podlou ľst'ou. Zapísaná v majetku kráľovnej Viktórie...

Inak na celom svete bolo opraviteľných stavieb a budov z Predpotopnej doby po ich odkopaní a vyčistení neúrekom. Bolo z čoho vyberať. Veľmi poškodený zvyšok sa jednoducho radšej odpálil do vzduchu a zrovnal so zemou.

Lúza bežné kopanie zvládala a aj hrubé opravy sa dali riešiť bez vysokých odborných nárokov. No nechcelo sa im veľmi do toho, veď domov z jednotného, predpotopného, celosvetového štýlu bolo neúrekom a tak polovica svetových budov je ešte aj dodnes z časti neodkovaná. Jedno, či dve podlažia natrvalo ostali pod hlinou z rozbitej Faty a zanechali nám po svete ten 5 až 15 metrový vedecký „kultúrny sloj“.

Všetko teda horko-t'ážko u prepracovaných Anglosasov smerovalo k plynulému prechodu do tzv. Viktoriánskeho obdobia odštartovaného od roku 1837, keď už cyklické kataklizmatické periódy začali zjavne ustupovať.

No nevraživosť invázných bratov vyšších z katakomb a ich zákerné vzájomné boje už začali ovplyvňovať náš osud vyvolávaním neutíchajúcich sporov a ozajstných vojen, nie vsunutých do vymyslených dejín, príčiny ktorých nám história zámerne popisuje spôsobom vhodným len pre hlúpe ovce. Ovce sa len musia obliecť do uniforiem a ísť na porážku. Ani netušia za čo.

A my nič nechápeme. Ale my ani nič nechceme chápať.

Reálnu pravdu by sme už asi nestrávili. Aspoň väčšina ľudí.

Tu počas vlády dlhovekej, podivne reinkarnovanej kráľovny Viktórie, by sme už síce mali očakávať aj nejakú reálnu históriu, ale nerobme si žiadnu ilúziu.

Aj tu sa totiž systematicky manipuluje a všetko zdôvodňuje do krajnosti. Len preto, aby sme nezbadali, ako a prečo sme sa stali otrokmi a ani to vôbec nevníмали.

Aby sme sa nečudovali, prečo naši predkovia, dedovia a otcovia zbytočne zomierali za pochybné práva akýchsi nenažraných sviniarov.

Podelili si trosky nášho sveta, ktorý trikrát surovo rozbili a dodnes sa o ne krvilačne bijú a do krvi hádajú. A my im ešte hlúpo, vďačne platíme za to, že im dovoľíme nás osedlať a voziť sa na našich pleciach. Vo vlastnej krajine. V krajine našich predkov.

Počúvame ich na slovo a neustále poslušne dokazujeme, že chceme byť otrokmi. Pritom na to, čo nám robia nemajú žiadne právo. Stačí len, že to už nedovoľíme a prinútíme ich NEKLAMAŤ, prispôbiť sa nám, alebo vypadnúť domov! Každého tu radi privítame, ale musia sa tu chovať náležite a s úctou.

Ak predsa len chcete vedieť čo sa dialo v tomto období, kde sme práve zakotvili, stačí sa vrátiť dopredu ku kapitole o falošnej histórii v „knihe o lži“ a obehnúť si také kriminalistické historické kolečko znova na toto miesto toľkokrát, až vám bude všetko jasné a prestanete svet vnímať ako ovca.